

Nr 81

Av herr **Elofsson, Gustaf, m. fl.**, om *frikallelse för vissa rörelseidkare från erläggande av investeringsavgift för år 1957.*

Riksdagen har den 21 november 1956 beslutat om förordning om investeringsavgift för år 1957.

Då denna förordning innebär ett utsträckande av skyldigheten att erlægga investeringsavgift under ett tredje år, har det visat sig, att i vissa fall särskilda konsekvenser uppstå, som böra föranleda förordning om undantag från skyldigheten.

Under förvärvskällan rörelse förekommer ofta att färdigställande av en investering måste utsträckas över flera år. Om en rörelseidkare, innan tidpunkten för ikraftträdandet av den första förordningen om investeringsavgift, den 16 januari 1955, träffat avslut om inköp av en del, t. ex. maskiner, för en planerad nyinvestering och färdigställandet av densamma beräknas ta ett år, men detta på grund av investeringsavgiften under 1955 blev uppskjutet, åsamkas rörelseidkaren en ränteförlust för redan verkställda investeringsutlägg, men denna uppgår icke till den merkostnad, som avgiftens erläggande inneburit. Även om han, på grund av den under 1956 förlängda förordningen om investeringsavgift, uppskjuter färdigställandet ytterligare ett år, blir ränteförlusten knappast större än 12 %, men ett uppskjutande under ett tredje år på grund av den förslagna avgiften för 1957 innebär vid nuvarande ränteläge en avsevärt större ränteförlust än investeringsavgiften 12 %.

Av än större betydelse är att, då 1955 års avgift beslöts, det klart uttalades, att densamma var avsedd att vara *tillfällig*. Den rörelseidkare, som innan den 16 januari 1955 delvis gjort avslut om investeringar och kanske vidtagit andra åtgärder för den planerade utbyggnaden eller utökningen av rörelsen, måste, om anläggningstiden beräknats till mer än ett år, och i varje fall om den beräknats till mer än två år, ha räknat med att han icke skulle drabbas av investeringsavgift, då enligt allmänt vedertagen köpmannased hans investering först 1957 kommer att upptagas på konto för färdigställda tillgångar.

Ett i gång varande företag kan ju till icke oväsentlig del kompensera extrakostnaden för investeringsavgiften genom att densamma får avdragas från nästa års rörelsevinst, men ett nystartat företag, vars rörelse icke påbörjats, kan ju icke räkna med någon vinst de första åren, då ju

underskotten under anläggningstiden först skola utjämnas. Även om företaget till någon del kan hinna utnyttja avskrivningsrätten under den 5-årsperiod sådan är medgiven, skall dock hela avgiften betalas under ett eller möjligen två år. Då en rörelseidkare f. n. på grund av kreditrestriktionerna har stora svårigheter att erhålla lån, som möjliggör fördelning av avgiften på flera år, föreligger i många fall risk för att densamma skall orsaka att nya företagare komma på obestånd. Det synes därför icke skäligt, att ett sådant nystartat företag belastas med en investeringsavgift, som rörelseidkaren icke rimligen kan ha kalkylerat med, då han 1955 beslöt att fullfölja den påbörjade investeringen.

Ännu ett skäl för att medgiva frikallelse från investeringsavgiften i detta speciella fall är, att någon ytterligare investeringsbegränsning, som är förordningens syftemål, icke i detta fall vinnes, då ju investeringen redan är gjord i god tro att den skulle bli avgiftsfri.

Med hänvisning till vad som ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta om särskild förordning om frikallelse från att erlægga 1957 års investeringsavgift för sådan rörelseidkare, som innan den 16 januari 1955 gjort avslut om vissa investeringar för viss anläggning, vilka sedan kompletterats genom ytterligare investeringar för att färdigställas under 1957, och avser denna frikallelse endast *nya rörelser eller företag*, som äro helt beroende av denna nyanläggning och icke ha annan i gång varande rörelse;

samt att vederbörande utskott måtte utarbета erforderlig lagtext.

Stockholm den 23 januari 1957

Gustaf Elofsson
i Vä

Sten Åkesson

N. Yngve Nilsson

Ebbe Ohlsson